

ришъ, но ако ми слугувашъ сто години. Искашъ ли?

тебе! — и дѣдото духна презъ тояжката си.

— Не искамъ.

— Като не искашъ, това за

Веднага цѣлото поле се покри съ остри корави шипове. Поиска момчето да продължи пътя си, но шиповетѣ тѣй се връзваха въ петитѣ му, че то падна на земята. Дѣдото се скри въ кжщичката си. Колкото и да го молѣше момчето за милостъ, той не се показа вече. Разбра момчето, че тукъ ще загине, и заплака.

Но когато се мръкна, при него кацна Гарчо и му каза:

— Върви следъ мене!

Гарчо вадѣше единъ следъ другъ трънитѣ съ човката си и момчето излѣзе живо и здраво отъ страшното поле.

— Цѣлъ животъ ще ти бжда благодаренъ! — каза то на Гарча.

— А сега приемашъ ли ме за другаръ?

— Приемамъ.

И двамата отново тръгнаха заедно. Срещна ги единъ гжсокъ.

— Хей, момче! — присмѣ се той — Какъ не се срамувашъ да си другаръ съ такова грозотило? Никак-